

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt VI. Quónam modo Bernardus dixerit non sine præmio quide[m] diligi Deum, sed absque præmij tamen intuitu diligendam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

cere, non propter mercedem. Etenim & gehennam ideo minatus est, & regnum promisit, vt à nobis diligeretur. hæc ergo tamen eo quidem loco scripta reliquerit, tamen vt quid vellet non relinqueretur obscurum, in Epistolam ad Hebræos scribens, homilia 13. notare se eos significat, qui non amore virtutis, sed mercedis cupiditate ducuntur. Nemo, inquit, sicut mercenarius, nemo sicut ingratus aggrediatur virtutem, nemo sicut graue quiddam & importabile. Cum alacritate igitur hanc aggrediamur, & gaudentes. Si enim merces nobis non esset proposita, nonne oportebat esse bonos? Saltem cum mercede iam efficiamur boni: & quomodo non erubescis? In hoc maior est reprehensio ista, nisi mihi mercedem dederis, inquis, non efficior modestus. Proinde audeo aliquid dicere, nunquam eris modestus, ne tum quidem quādo modestus es. Si quidem pro mercede facis, nihili æstimas virtutem, si non ipsam amas. Sed Deus propter multam nostram infirmitatem interim, vel propter mercedem ea fieri voluit. nos autem neque sic eam aggredimur. In illum quoque Euangelij locum, vbi reprehensi sunt qui Christum quærent propterea quòd de panibus eius manducassent: Illos (ait Chrysostomus homilia 50. in Matthæum) accusari videmus; non quia propter panes, sed quia propter id solum atque principaliter eum quærent.

Matthæi 6.

CAPVT VI.

Quoniam modo Bernardus dixerit non sine præmio quidè diligere Deum, sed absque præmij tamen intuitu diligendum esse.

Epist. 11. quæ
est ad Carlsru-
senses.

QUIP autem Bernardus? cuius illa oratio, quid vellet, indicauit: Qui magis, inquit, aut certe solum diligit suum, conuincitur non castè diligere bonum, quòd vtique propter se diligit, nō propter ipsum. Et hic talis non potest obedire Prophete, qui ait: Confitemini

fitemini Domino, quoniam bonus. Confitetur enim, quia bonus est sibi, non quia bonus est in se. Quapropter nouerit in se dirigi illud ab eodem Propheta opprobrium: Confitebitur tibi cum benefeceris ei. Est qui confitetur Domino, quia potens est: & est qui confitetur, quoniam simpliciter bonus est. Primus seruus est, & timet sibi. Secundus mercenarius, quia cupit sibi. Tertius filius est & defert Patri. Itaque & qui timet, & qui cupit, utriusque pro se agunt. Sola quæ in filio est charitas, non quærit quæ sua sunt. Sic Bernardus. Quocirca nec ipsam quæret corporum immortalitatem, nisi propter eum quem summè amat, cuique vnicè cupit inherere. Quia enim corpus quod corrumpitur, aggravat animam, & deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem; idcirco ipsa corporis incorruptio seruit charitati: ut eius in Deum motum, nihil omnino ex carne retardet, nihilque eius retundat ardorem, nihil intentionem, quo minùs iugis & assidua sit, impediatur. Quod si quidquam in ipsa sanctorum creata beatitudine peteretur, sic ut quod inde homini bene esset, id tanquam primum quæreretur: non hoc iam charitatis esset, quæ sua non quærit, sed immoderati sui amoris, propria Deo anteponentis commoda, & quasi ipsum sibi seruire cogentis, cui potius omnibus & corporis & animi dotibus seruire debemus. Neque enim Deus cum summè & incommutabiliter bonus sit, propter aliud diligendus & quærendus est, in quo finem amoris nostri constituamus. Nam, quemadmodum verissimè Bernardus ait, Quicquid propter aliud amare videaris, id planè amas quo amoris finis petendit. Quapropter si Deum amamus propter aliud, iam illud magis, quod nefas est, quàm Deum amabimus. Id ipsum & Augustinus in Psal. 72. Qui aliud, inquit, primum petit à Deo, & propterea vult seruire Deo.

*Sapient. 9.
Vide Leonem
serm. de eo
quod scriptum
est, Videns Ie-
sus turbas.*

carius facit quod vult accipere, quàm ipsum à quo vult accipere. Atque hoc modo vetat Bernardus, Deū diligere propter præmium, quod aliud videlicet quiddam sit ab ipso Deo, quò hoc ipsum quod Deū diligimus, & ei obsequimur, referamus. Eum verò qui sincerè amet, dicit non aliud præmium quærere quàm ipsum Deum, propter quod assequendum diligit: sed ipso met Deo, cuius est infinita summeque amabilis bonitas, ad amandum excitari, quemadmodum qui esurit, non alio præmio debet ad cibum capiendum prouocari, nec aliud quàm cibū quærit quo satietur. Igitur, quemadmodum ille ait, Non sine præmio diligitur Deus, quia ipse diligenti præmium est amplissimum; quamuis sine præmij intuitu sit diligendus, quòd præmium diuersum sit à Deo, propter quod adipiscendum tanquàm dilectionis vltimum finem, ille diligitur. hoc enim esset Deo non frui, sed vti velle: nec illum summe amare; sed aliud potius ducere, in quo esset dilectionis vltimus finis constitutus. Et his quidem satis demonstratū arbitror, non seruili cupiditate, sed plane libera charitate ab ijs Deum coli, qui propter regnum celorum, vbi perfectissime colatur & ametur, illius iussis obtemperant. Quod regnum idcirco etiam aduenire nobis quotidiana oratione precamur, vt cuius aliqua hic per fidem fundamenta iecimus, illius iam perfectionem assequamur.

CAPVT VII.

*Vnde Christiana libertas sumat initium, qualesq;
habeat progressus.*

SE D initium sapientiæ, timor Domini: atque vt is qui sine timore est, non potest iustificari: ita prorsus nec fieri liber. Nisi autem & timor ille qui seruilis dicitur, esset perutilis peccatori, plurimumque ad excutiendam seruitutem, & introducendam libertatem,

con-